

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

18. november 2020*

»Fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik – national medarbejder udstationeret ved EUPM i Bosnien-Hercegovina – afgørelse om forflyttelse – magtfordrejning – tjenestens interesse – psykisk chikane – forflyttelsens karakter af straf – ansvar – ikke-økonomisk skade«

I sag T-271/10 RENV II,

H ved advokat L. Levi,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved A. Vitro og A. de Elera-San Miguel Hurtado, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående for det første en påstand støttet på artikel 263 TEUF om annullation af dels afgørelse af 7. april 2010, underskrevet af personalechefen for Den Europæiske Unions politimission (EUPM) i Bosnien-Hercegovina, hvorved sagsøgeren blev forflyttet til stillingen som *Criminal Justice Adviser – Prosecutor* ved regionalkontoret i Banja Luka (Bosnien-Hercegovina), dels afgørelse af 30. april 2010, underskrevet af EUPM's missionschef som omhandlet i artikel 6 i Rådets afgørelse 2009/906/FUSP af 8. december 2009 om EUPM i Bosnien-Hercegovina (EUT 2009, L 322, s. 22), der angav den operationelle grund til sagsøgerens forflyttelse, og for det andet en påstand støttet på artikel 268 TEUF om erstatning for den skade, som sagsøgeren angiveligt har lidt,

har

RETTEN (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A.M. Collins, og dommerne V. Kreuschitz og Z. Csehi (refererende dommer),

justitssekretær: fuldmægtig E. Artemiou,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 1. juli 2020,

afsagt følgende

* Processprog: engelsk.

Dom

Tvistens baggrund

- 1 Ved Rådets fælles aktion 2002/210/FUSP af 11. marts 2002 om Den Europæiske Unions politimission (EFT 2002, L 70, s. 1) blev EU-politimissionen (EUPM) oprettet for at sikre opfølgningen af De Forenede Nationers internationale politistyrke i Bosnien-Hercegovina.
- 2 EUPM, som blev påbegyndt den 1. januar 2003, er flere gange blevet forlænget, bl.a. ved Rådets afgørelse 2009/906/FUSP af 8. december 2009 om EUPM i Bosnien-Hercegovina (EUT 2009, L 322, s. 22).
- 3 Sagsøgeren, H, er en italiensk dommer, der blev udstationeret ved EUPM i Sarajevo (Bosnien-Hercegovina) ved dekret fra det italienske justitsministerium af 16. oktober 2008 med henblik på dér at udøve hvervet som *Criminal Justice Unit Adviser* fra den 14. november 2008.
- 4 Ved dekret fra det italienske justitsministerium af 7. april og 9. december 2009 blev sagsøgerens udstationering forlænget for at udøve hvervet som *Chief of Legal Office* indtil først den 31. december 2009 og derefter indtil den 31. december 2010.
- 5 Efter omstruktureringen af EUPM den 1. januar 2010 blev den stilling som *Chief of Legal Office*, som sagsøgeren var ansat i, omdøbt til *Senior Legal Advisor/Legal Counsel*.
- 6 Ved skrivelse af 17. marts 2010 oplyste sagsøgeren og en af hendes kolleger, A, der var juridisk rådgiver hos EUPM, deres overordnede om angiveligt uregelmæssig adfærd i forbindelse med forvaltningen af EUPM (herefter »skrivelsen af 17. marts 2010«). Denne skrivelse blev den 17. marts 2010 fremsendt til sagsøgerens overordnede, direktøren for EUPM's Policy-enhed. Den 26. marts 2010 blev en liste over den angiveligt uregelmæssige adfærd, der var omhandlet i skrivelsen af 17. marts 2010, fremsendt til EUPM-missionschefens kontor med henblik på et møde med sidstnævnte.
- 7 Ved afgørelse af 7. april 2010, underskrevet af personalechefen for EUPM, blev sagsøgeren af »operationelle grunde« forflyttet til stillingen som *Criminal Justice Adviser – Prosecutor* (ROBL-04) ved det regionale kontor i Banja Luka (Bosnien-Hercegovina) fra den 19. april 2010 (herefter »afgørelsen af 7. april 2010«).
- 8 Ved e-mail af 15. april 2010 informerede en embedsmand fra Den Italienske Republiks Faste Repræsentation ved Den Europæiske Union sagsøgeren om, at gennemførelsen af afgørelsen af 7. april 2010 var blevet udsat.
- 9 Ved afgørelse af 30. april 2010, underskrevet af EUPM-missionschefen som omhandlet i artikel 6 i afgørelse 2009/906, bekræftede nævnte missionschef afgørelsen af 7. april 2010. I denne forbindelse præciserede han, at han selv havde truffet afgørelsen af 7. april 2010, og at den operationelle grund til sagsøgerens forflyttelse var at opfylde behovet for rådgivning fra en anklager på kontoret i Banja Luka (herefter »afgørelsen af 30. april 2010«).
- 10 Ved skrivelse af 26. maj 2010 opsagde EUPM-missionschefen A's kontrakt på grund af mistet tillid.
- 11 Den 4. juni 2010 anlagde sagsøgeren sag ved Tribunale amministrativo regionale del Lazio (den regionale forvaltningsdomstol for Lazio, Italien) med påstand om annullation af afgørelsen af 7. april 2010 og om erstatning for den skade, der angiveligt var lidt. Sagsøgeren fremsatte ligeledes en anmodning om udsættelse af gennemførelsen af afgørelsen af 7. april 2010 for den nævnte domstol.
- 12 Sagsøgeren blev sygemeldt fra august 2010 indtil udløbet af hendes udstationering ved EUPM.

- 13 Den 31. december 2010 ophørte sagsøgerens udstationering ved EUPM.
- 14 EUPM blev afsluttet i 2012.
- 15 Som følge af A's klage konkluderede Den Europæiske Ombudsmand i sin afgørelse af 4. juni 2015, at der havde været fejl og forsømmelser. Ombudsmanden kritiserede navnlig manglen på en forud fastsat ramme for behandlingen af whistleblowing-sager og for at sikre beskyttelsen af disse personer.

Sagen for Retten og for Domstolen

- 16 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 16. juni 2010 anlagde sagsøgeren sag mod Rådet for Den Europæiske Union, Europa-Kommissionen og EUPM med påstand om annullation af afgørelserne af 7. og 30. april 2010 (herefter samlet »de anfægtede afgørelser«).
- 17 Den 17. juni 2010 indgav sagsøgeren ligeledes en begæring om foreløbige forholdsregler navnlig med henblik på at opnå en udsættelse af gennemførelsen af de anfægtede afgørelser. Ved kendelse af 22. juli 2010, H mod Rådet m.fl. (T-271/10 R, ikke trykt i Sml., EU:T:2010:315), afviste Rettens præsident denne begæring på grund af manglende uopsættelighed og udsatte afgørelsen om sagsomkostningerne.
- 18 Ved kendelse af 10. juli 2014, H mod Rådet m.fl. (T-271/10, ikke trykt i Sml., herefter »den første kendelse«, EU:T:2014:702), afviste Retten sagen, idet den fandt, at den ikke havde kompetence til at påkende den.
- 19 Sagsøgeren iværksatte appel til prøvelse af den første kendelse, idet hun i det væsentlige gjorde gældende, at Retten havde begået retlige fejl, da den erklærede sig inkompetent til at træffe afgørelse i sagen.
- 20 Ved dom af 19. juli 2016, H mod Rådet m.fl. (C-455/14 P, herefter »den første appeldom«, EU:C:2016:569), ophævede Domstolen den første kendelse, afviste sagen, for så vidt som den var anlagt mod Kommissionen og EUPM, og hjemviste sagen til Retten til afgørelse af sagens realitet, for så vidt som den var anlagt mod Rådet, og udsatte afgørelsen om sagsomkostningerne.
- 21 Ved dom af 11. april 2018, H mod Rådet (T-271/10 RENV, herefter »dommen efter hjemvisning«, EU:T:2018:180), frifandt Retten Rådet.
- 22 Sagsøgeren iværksatte appel til prøvelse af dommen efter hjemvisning. Ved dom af 4. december 2019, H mod Rådet (C-413/18 P, ikke trykt i Sml., herefter »den anden appeldom«, EU:C:2019:1044), ophævede Domstolen dommen efter hjemvisning, hjemviste sagen til Retten med henblik på, at denne traf afgørelse om det tredje til det femte annullationsanbringende samt om erstatningspåstanden, og udsatte afgørelsen om sagsomkostningerne.
- 23 Ved skrivelser af 9. december 2019 har Rettens Justitskontor i henhold til artikel 217, stk. 1, i Rettens procesreglement opfordret parterne til at fremsætte deres skriftlige bemærkninger vedrørende følgerne af den anden appeldom i nærværende sag. Sagsøgeren og Rådet har fremsat deres bemærkninger inden for fristen.
- 24 Ved afgørelse truffet af Rettens præsident den 27. februar 2020 er sagen blevet henvist til Tredje Afdeling.
- 25 Efter forslag fra den refererende dommer og ved afdelingsformandens afgørelse af 5. marts 2020 er det blevet besluttet at undergive sagen en prioriteret behandling.

- 26 Ved skrivelser af 9. marts 2020 har Rettens Justitskontor opfordret parterne til at indgive yderligere skriftlige indlæg i overensstemmelse med procesreglementets artikel 217, stk. 3. Parterne har indgivet deres yderligere bemærkninger inden for den fastsatte frist, dvs. den 25. marts 2020.
- 27 Efter afslutningen af retsforhandlingernes skriftlige del har sagsøgeren den 8. april 2020 indgivet en anmodning om afholdelse af retsmøde.
- 28 På forslag fra den refererende dommer har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede retsforhandlingernes mundtlige del og har, som led i de foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, der er fastsat i procesreglementets artikel 89, opfordret parterne til skriftligt at besvare visse spørgsmål og opfordret Rådet til at fremlægge et dokument. Parterne har imødekommet disse foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse inden for den fastsatte frist.
- 29 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 1. juli 2020.

Parternes påstande

- 30 I stævningen har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:
- Afgørelsen af 7. april 2010 og om fornødent afgørelsen af 30. april 2010 annulleres.
 - Rådet, Kommissionen og EUPM tilpligtes at betale sagsøgeren erstatning for det lidte tab, som efter ret og billighed er opgjort til 30 000 EUR.
 - Rådet, Kommissionen og EUPM tilpligtes at betale sagsomkostningerne med tillæg af renter på 8%.
- 31 Sagsøgeren har i replikken ændret sine påstande, således at hun til det samlede erstatningsbeløb, der er nedlagt påstand om i stævningen, har tilføjet et beløb på 8 000 EUR og givet afkald på at rette søgsmålet mod EUPM.
- 32 I sine bemærkninger efter den første hjemvisning har sagsøgeren tilpasset sine påstande, således at søgsmålet alene er anlagt mod Rådet. Samtidig har sagsøgeren ændret sine påstande for det første med henblik på, at søgsmålet ikke længere tager sigte på, at de anfægtede afgørelser annulleres, men udelukkende på, at der træffes afgørelse om, at de er ulovlige, og for det andet, at erstatningen ligeledes dækker det tab, der er lidt som følge af, at det ikke er muligt at annullere de anfægtede afgørelser. Under sagen efter den første hjemvisning præciserede sagsøgeren, at hendes påstande principalt tilsigtede at opnå annullation af afgørelsen af 7. april 2010 og om fornødent af afgørelsen af 30. april 2010, at opnå erstatning som præciseret, og subsidiært at det blev fastslået, at de nævnte afgørelser var ulovlige alene med henblik på erstatning.
- 33 Sagsøgeren har i sine bemærkninger efter den anden hjemvisning gentaget sine påstande principalt om annullation af de anfægtede afgørelser og subsidiært om, at det fastslås, at de nævnte afgørelser er ulovlige alene med henblik på erstatning. Sagsøgeren har endvidere på ny nedlagt påstand om erstatning for det lidte tab samt om, at Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne med tillæg af renter på 8%.
- 34 Rådet har nedlagt følgende påstande:
- Frifindelse.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

Om annullationspåstanden

Om tvistens genstand

- 35 Sagsøgeren har til støtte for sin påstand om annullation af de anfægtede afgørelser i stævningen fremsat fem anbringender vedrørende henholdsvis for det første en tilsidesættelse af bestemmelserne i afgørelse 2009/906, for det andet manglende begrundelse, for det tredje magtfordrejning, for det fjerde et åbenbart urigtigt skøn og for det femte psykisk chikane.
- 36 Som det fremgår af præmis 21 ovenfor, forkastede Retten i dommen efter hjemvisning annullationspåstanden som ugrundet i sin helhed.
- 37 Ved den anden appeldom ophævede Domstolen for det første dommen efter hjemvisning uden yderligere præcisering (jf. domskonklusionens punkt 1). For det andet hjemviste den sagen til Retten med henblik på, at denne med hensyn til annullationspåstanden skulle træffe afgørelse vedrørende det tredje til det femte anbringende (jf. domskonklusionens punkt 2). Som begrundelse (den anden appeldom, præmis 102-117) bemærkede Domstolen i det væsentlige, at Retten havde tilsidesat kontradiktionsprincippet, der følger af kravene vedrørende retten til en retfærdig rettergang, for så vidt som de svar og dokumenter, som Rådet fremlagde efter retsmødet, ikke havde været genstand for en kontradiktorisk forhandling inden for rammerne af proceduren for Retten og var afgørende for ræsonnementet bag Rettens forkastelse af det tredje til det femte anbringende, der blev fremsat i første instans.
- 38 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det følger af artikel 61 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, som finder anvendelse på Retten i medfør af nævnte statuts artikel 53, stk. 1, at såfremt appellanten gives medhold, og sagen hjemvises til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse i sagen, er Retten bundet af de afgørelser om retsspørgsmål, der er indeholdt i Domstolens afgørelse. Efter Domstolens ophævelse af en dom og sagens hjemvisning til Retten anses sagen således, i medfør af artikel 215 i Rettens procesreglement, for indbragt for Retten ved Domstolens dom, og Retten skal på ny tage stilling til samtlige de af sagsøgeren fremførte annullationsanbringender, med undtagelse af de elementer i domskonklusionen, som ikke er blevet ophævet af Domstolen, samt de betragtninger, der udgør det nødvendige grundlag for nævnte elementer, idet disse har opnået retskraft (jf. dom af 3.7.2018, *Keramag Keramische Werke m.fl. mod Kommissionen*, T-379/10 RENV og T-381/10 RENV, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:400, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).
- 39 Under disse omstændigheder, og navnlig henset til ordlyden af domskonklusionens punkt 2 i den anden appeldom, skal det tredje til det femte anbringende i annullationspåstanden undersøges først, inden det i givet fald afgøres, om tvistens genstand stadig vedrører de to første anbringender i annullationspåstanden, således som sagsøgeren har gjort gældende som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten.

Om realiteten

- 40 Til støtte for det tredje anbringende har sagsøgeren i det væsentlige anført, at afgørelsen om at forflytte og »degradere« hende ikke blev truffet i tjenestens interesse og ikke havde andet formål end at udsætte hende for psykisk chikane og krænke hende. Sagsøgeren har anført, at forflytnings- og degraderingsproceduren således blev fulgt for at forfølge andre formål end dem, der er fastsat i loven. Sagsøgeren har i denne forbindelse præciseret, at der ikke var noget reelt behov for at hasteforflytte en *Prosecutor* til Banja Luka, at der straks blev iværksat en procedure med henblik på ansættelse af en ny *Senior Legal Advisor/Legal Counsel* (tidligere *Chief of Legal Office*) i Sarajevo for at afløse hende, og

at der på tidspunktet for hendes forflyttelse til Banja Luka stadig var en indkaldelse af ansøgninger til stillingen som *Criminal Justice Expert* i gang i Banja Luka. Sagsøgeren har endvidere fremført, at hun ved afgørelsen af 7. april 2010 også blev »degraderet«, for så vidt som *Criminal Justice Expert's* funktioner i et regionalt kontor, henset til EUPM's struktur og de udførte opgaver, var ringere i forhold til *Senior Legal Advisor/Legal Counsel's* funktioner, der blev udøvet i EUPM's hovedkvarter. Sagsøgeren har ligeledes gjort gældende, at forflyttelsen og »degraderingen« er repressalier for afsendelsen af skrivelsen af 17. marts 2010. Sagsøgeren har til støtte for det femte anbringende anført, at afgørelsen af 7. april 2010 blev vedtaget for at chikanere hende psykisk og professionelt, idet hun ikke alene blev forflyttet uden nogen gyldig grund, men også blev »degraderet«. Sagsøgeren har tilføjet, at hendes forflyttelse og »degradering« blev ledsaget af en række krænkende handlinger, herunder begrænsninger af hendes adgang til at foretage telefonopkald, en »meget aggressiv« e-mail, hvori hun blev opfordret til at rydde sit kontor, ubegrundede vanskeligheder med at opnå ferie eller hendes udelukkelse fra EUPM's vigtigste aktiviteter under sin udstationering. I replikken har sagsøgeren henvist til yderligere handlinger, som hun anser for at være chikane.

- 41 Rådet har bestridt, at der er grundlag for sagsøgerens argumenter. Rådet har anført, at sagsøgerens påstand om, at hun blev »degraderet« som følge af sin forflyttelse, hverken er faktisk eller retligt begrundet. Sagsøgerens forflytning i april 2010 fra Sarajevo til Banja Luka ændrede hverken hendes administrative status eller udbetaling af løn og godtgørelser. Rådet har præciseret, at sagsøgeren ikke havde nogen ret til en bestemt stilling i missionen, og at hun ikke har fremlagt nogen mere detaljerede faktuelle indikationer, der gør det muligt at antage, at hun blev degraderet som følge af sin forflytning. Rådet har endvidere anført, at sagsøgeren ikke har fremlagt noget bevis for, at afgørelsen om forflyttelse blev truffet udelukkende eller hovedsageligt med det formål psykisk at chikanere og krænke hende. Rådet har i øvrigt bestridt, at der ikke var nogen objektiv interesse i at råde over en *Prosecutor* i Banja Luka, og at forflyttelsen fandt sted, mens en udvælgelsesprocedure med henblik på stillingen som *Criminal Justice Expert* stadig var igangværende. Rådet har ligeledes fremført, at Retten ikke har kompetence til at tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt placeringen af en anklager ved det regionale kontor i Banja Luka opfyldte et operationelt behov. Rådet har anført, at der ikke foreligger noget bevis for, at sagsøgeren har været genstand for psykisk chikane.
- 42 Det skal for det første indledningsvis bemærkes, at selv om de afgørelser, der er truffet af EUPM's kompetente myndigheder, og som vedrører tildelingen af de menneskelige ressourcer, som medlemsstaterne og EU-institutionerne bidrager med til udførelsen af de aktiviteter, der finder sted i indsatsområdet, har et operationelt aspekt henhørende under den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP), udgør de efter selve deres karakter ligeledes personaleforvaltningsretsakter, ligesom det er tilfældet for enhver tilsvarende afgørelse, som EU-institutionerne vedtager som led i udøvelsen af deres beføjelser (den første appeldom, præmis 54).
- 43 Desuden indgår de anfægtede afgørelser i en sammenhæng, hvor EU-institutionerne har et vidt skøn (den første appeldom, præmis 69).
- 44 For det andet bemærkes, at det i retspraksis på området for EU-personalesager er anerkendt, at der er mulighed for at påberåbe sig, at der foreligger psykisk chikane, til støtte for annullationspåstande, som ikke er rettet mod et afslag på en ansøgning om bistand indgivet af en ansat med den begrundelse, at vedkommende mener at være offer for psykisk chikane, men som er rettet mod andre afgørelser truffet af administrationen (jf. i denne retning dom af 24.2.2010, Menghi mod ENISA, F-2/09, EU:F:2010:12, præmis 67 og 70-72). Eftersom ansatte udstationeret af EU-institutionerne, hvis status er reguleret i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«), og de ansatte, der udstationeres af medlemsstaterne, såsom sagsøgeren, er underlagt de samme regler for så vidt angår udøvelsen af deres hverv i »indsatsområdet« (jf. i denne retning den første appeldom, præmis 50), finder denne retspraksis analog anvendelse på de påstande, der er rettet mod EUPM-missionschefens afgørelser om forflyttelse af en ansat, der er udstationeret af en medlemsstat.

- 45 Det følger desuden af retspraksis, at der ligeledes kan tages hensyn til den omstændighed, at der foreligger psykisk chikane, såfremt ophavsmanden til den adfærd, der udgør psykisk chikane, samtidig er den person, der har undertegnet den anfægtede afgørelse, med henblik på at fastslå, at denne afgørelse er truffet med det formål at skade den ansatte, og at den derfor er behæftet med magtfordrejning. Hvad angår en klage om psykisk chikane, der påberåbes til støtte for en påstand, der er rettet mod en afgørelse om forflyttelse, kan en sådan afgørelse således være behæftet med magtfordrejning, hvis den er truffet med det formål at skade den ansattes værdighed, personlighed eller psykiske eller fysiske integritet (jf. analogt dom af 24.2.2010, Menghi mod ENISA, F-2/09, EU:F:2010:12, præmis 71 og 72).
- 46 I det foreliggende tilfælde må det konstateres, at det, som sagsøgeren har angivet som det femte anbringende om psykisk chikane, i det mindste delvist udgør det faktiske grundlag for det tredje anbringende om magtfordrejning, inden for rammerne af hvilket sagsøgeren har gjort gældende, at EUPM-missionschefen har begået magtfordrejning med det ene formål at chikanere og krænke hende.
- 47 Under disse omstændigheder skal det tredje og det femte anbringende behandles samlet.
- 48 Ifølge fast retspraksis har begrebet magtfordrejning et helt præcist indhold og sigter til det tilfælde, hvor en administrativ myndighed har anvendt sine beføjelser til et andet formål end det, hvortil den har fået dem tillagt. En afgørelse er kun behæftet med magtfordrejning, såfremt det på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier må antages, at den er truffet for at forfølge andre formål end de angivne. Det er herved ikke tilstrækkeligt, at sagsøgeren påberåber sig visse faktiske omstændigheder til støtte for sine krav, men det er nødvendigt, at vedkommende fremlægger tilstrækkeligt præcise, objektive og samstemmende indicier til godtgørelse af, at de påberåbte omstændigheder er sandfærdige eller i det mindste sandsynlige, da rigtigheden af en parts erklæringer i modsat fald ikke kan drages i tvivl (jf. dom af 19.12.2013, da Silva Tenreiro mod Kommissionen, T-32/13 P, EU:T:2013:721, præmis 31-33 og den deri nævnte retspraksis).
- 49 Det skal ligeledes bemærkes, at retspraksis har indrømmet EU-institutionerne et vidt skøn ved organisationen af deres tjenestegrene, alt efter de opgaver, som er overdraget dem, og – under hensyntagen til gennemførelsen af disse opgaver – ved placeringen af det personale, som de har til rådighed, dog på den betingelse, at denne placering sker med respekt af overensstemmelsen mellem stilling og lønklasse (jf. dom af 25.7.2006, Fries Guggenheim mod CEDEFOP, T-373/04, EU:T:2006:224, præmis 67 og den deri nævnte retspraksis). Under disse omstændigheder skal Rettens kontrol begrænse sig til spørgsmålet om, hvorvidt den implicerede institution har holdt sig inden for de grænser, som ikke kan anfægtes, og ikke har anvendt sine beføjelser åbenbart fejlagtigt (jf. dom af 25.7.2006, Fries Guggenheim mod CEDEFOP, T-373/04, EU:T:2006:224, præmis 68 og den deri nævnte retspraksis).
- 50 Når en afgørelse desuden ikke er blevet fundet i strid med tjenestens interesse, kan der ikke foreligge magtfordrejning (jf. dom af 7.2.2007, Clotuche mod Kommissionen, T-339/03, EU:T:2007:36, præmis 126 og den deri nævnte retspraksis).
- 51 Som det allerede er anført i præmis 45 ovenfor, blev forflyttelsen af sagsøgeren med virkning fra den 19. april 2010 fra stillingen som *Senior Legal Advisor/Legal Counsel*, som denne var ansat i ved EUPM's hovedkvarter i Sarajevo, til stillingen som *Criminal Justice Adviser – Prosecutor* ved EUPM's regionale kontor i Banja Luka i afgørelsen af 7. april 2010 baseret på »operationelle grunde«. Denne begrundelse blev suppleret i afgørelsen af 30. april 2010, hvoraf det fremgår, at den operationelle grund til sagsøgerens forflyttelse var baseret på nødvendigheden af at råde over rådgivning fra en anklager i kontoret i Banja Luka.
- 52 Det er i lyset af denne begrundelse og de ovenfor nævnte principper, at det skal undersøges, om EUPM-missionschefen misbrugte sine beføjelser ved at forflytte sagsøgeren inden for EUPM.

- 53 Sagsøgeren har i det væsentlige fremført tre argumenter med henblik på at godtgøre, at de anfægtede afgørelser er behæftet med magtfordrejning. For det første blev det ikke besluttet at forflytte sagsøgeren i tjenestens interesse, for det andet blev forflyttelsen foretaget med det formål at chikanere hende, og for det tredje blev der truffet afgørelse om forflytning af sagsøgeren som reaktion på kritikken af EUPM's forvaltning, og forflyttelsen har derfor karakter af straf.
- 54 Det skal først undersøges, om sagsøgerens argumentation om, at forflyttelsen har karakter af straf, gør det muligt at fastslå, at der foreligger magtfordrejning.
- 55 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at afgørelsen om forflytning i henhold til den retspraksis, der er nævnt i præmis 45 ovenfor, ville være behæftet med magtfordrejning, hvis den blev truffet i forbindelse med psykisk chikane og med det formål at skade den person, der er genstand for forflyttelsesforanstaltningens, værdighed, personlighed eller psykiske eller fysiske integritet. Dette gælder ligeledes i det tilfælde, hvor forflyttelsen i virkeligheden svarer til en straf over for sagsøgeren for hendes kritik af EUPM's forvaltning. Sådanne omstændigheder ville, hvis de blev godtgjort, udgøre magtfordrejning, for så vidt som EUPM-missionschefen ville have anvendt sine beføjelser til et andet formål end det, hvortil chefen har fået dem tillagt, og forflyttelsen ville i øvrigt ikke kunne anses for at være i tjenestens interesse. Det skal derfor undersøges, om den afgørende begrundelse for sagsøgerens forflyttelse var de grunde, der er anført i de anfægtede afgørelser, og som vedrører tjenestens interesse, eller om de nævnte afgørelser blev vedtaget for at forfølge andre – ikke-legitime – formål end dem, der er angivet.
- 56 I det foreliggende tilfælde bemærkes, at det formål, der forfølges med forflyttelsen af sagsøgeren, nemlig behovet for at råde over rådgivning fra en anklager i EUPM's regionale kontor i Banja Luka, på det formelle plan svarede til EUPM's mission, således som den følger af artikel 2 i afgørelse 2009/906, nemlig at yde støtte til de kompetente retshåndhævende myndigheder i Bosnien-Hercegovina til bekæmpelse af organiseret kriminalitet og korrupsion. Det skal ligeledes præciseres, at den stilling i Banja Luka, som sagsøgeren blev forflyttet til (*Criminal Justice Adviser – Prosecutor*), der blev identificeret som stilling ROBL-04, var ledig på tidspunktet for vedtagelsen af afgørelsen af 7. april 2010 under betegnelsen *Criminal Justice Expert*, og den skulle ifølge indkaldelsen af ansøgninger besættes »snarest muligt«. Det er endvidere ubestridt, at sagsøgerens kvalifikationer og erhvervserfaring svarede til den ønskede profil. Det fremgår i øvrigt udtrykkeligt af sagsøgerens ansøgning til stillingen som *Chief of Legal Office*, at sagsøgeren erklærede sig rede til at tjene EUPM i en anden stilling end den, som hendes ansøgning vedrørte, således som Rådet har anført.
- 57 Det må imidlertid konstateres, at de indicier, som sagsøgeren har fremlagt, og de oplysninger, der fremgår af sagsakterne, er tilstrækkeligt præcise, objektive og samstemmende til, at det kan konkluderes, at det er sandsynligt, at de anfægtede afgørelser blev truffet som følge af andre omstændigheder end nødvendigheden af at råde over sagsøgerens tjenester som anklager i Banja Luka, og at EUPM-missionschefen hovedsageligt forfulgte et andet formål end at støtte de kompetente retshåndhævende myndigheder i Bosnien-Hercegovina med at bekæmpe organiseret kriminalitet og korrupsion.
- 58 Det skal i denne forbindelse for det første bemærkes, at sagsøgeren og en af hendes kolleger, A, ved skrivelse af 17. marts 2010 oplyste deres overordnede om den angiveligt uregelmæssige adfærd i forbindelse med forvaltningen af EUPM. Denne skrivelse blev den 17. marts 2010 fremsendt til sagsøgerens overordnede, direktøren for EUPM's Policy-enhed, hvilket Rådet ikke har bestridt. Den 26. marts 2010 fremsendte sagsøgerens assistent en liste over den uregelmæssige adfærd, der var omhandlet i skrivelsen af 17. marts 2010, til EUPM-missionschefens kontor med henblik på et møde mellem sagsøgeren, A og sidstnævnte, hvilket Rådet heller ikke har bestridt. Afgørelsen af 7. april 2010 blev derfor truffet blot tre uger efter fremsendelsen af skrivelsen af 17. marts 2010 til sagsøgerens overordnede og tolv dage efter fremsendelsen af en liste over den uregelmæssige adfærd til EUPM-missionschefen.

- 59 For det andet bemærkes, at afgørelsen af 7. april 2010 blev truffet, inden der var blevet foretaget en undersøgelse af de spørgsmål, som sagsøgeren og A havde rejst i skrivelsen af 17. marts 2010.
- 60 For det tredje fremgår det af sagsakterne, at det var planlagt, at mødet mellem sagsøgeren, A og EUPM-missionschefen skulle finde sted den 14. april 2010. Ifølge sagsøgeren fandt dette møde ikke sted, hvilket Rådet ikke har bestridt.
- 61 For det fjerde skal det bemærkes, at EUPM-missionschefen først den 22. april 2010 efter en skriftveksling mellem ham selv og A besluttede at indlede en intern undersøgelse vedrørende de beskyldninger, som sidstnævnte havde fremsat i sine e-mails af 5. og 21. april 2010. I denne forbindelse skal det præciseres, at EUPM-missionschefen i denne afgørelse, som sagsøgeren har vedlagt som bilag til sine bemærkninger til den anden appeldom, henviste til en liste, der blev fremsendt af den juridiske afdeling (*Legal Office*). Det er rimeligt at antage, at han henviste til den liste, som sagsøgerens assistent sendte til EUPM-missionschefens kontor den 26. marts 2010 (jf. præmis 58 ovenfor). Det skal desuden bemærkes, at EUPM-missionschefen i denne afgørelse om indledning af en undersøgelse henviste til ordlyden af sin skrivelse af 19. april 2010, hvorefter A i sin e-mail af 5. april 2010 havde fremsat alvorlige og ikkeunderbyggede beskyldninger mod EUPM's ledelse. Det fremgår i øvrigt af den nævnte skrivelse af 19. april 2010, som Rådet har fremlagt som svar på en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, at A's e-mail af 5. april 2010 og sagsøgerens manglende ledelsesmæssige reaktion på den nævnte e-mail i sin egenskab af A's overordnede på ny i alvorlig grad havde en negativ indvirkning på forholdet mellem den juridiske afdeling og administrations- og støtteafdelingen.
- 62 For det femte skal det bemærkes, at EUPM-missionschefen ved afgørelse af 30. april 2010 bekræftede sagsøgerens forflyttelse til Banja Luka, før resultatet af den interne undersøgelse, der er nævnt i præmis 61 ovenfor, var kendt, og at der ikke blev foretaget en specifik undersøgelse af de spørgsmål, som sagsøgeren og A havde rejst i skrivelsen af 17. marts 2010.
- 63 For det sjette fremgår det af sagsakterne, at EUPM-missionschefen ved skrivelse af 26. maj 2010 opsagde A's kontrakt på grund af mistet tillid. Det skal i denne forbindelse præciseres, at ombudsmanden efter A's klage i sin afgørelse af 4. juni 2015 konkluderede, at der havde været fejl og forsømmelser. Ombudsmanden kritiserede den omstændighed, at A's kontrakt var blevet opsagt otte dage, efter at sagsøgeren havde fremsendt en skrivelse til direktøren for den civile kapacitet til planlægning og gennemførelse, der arbejdede i Rådets generalsekretariat som øverstbefalende for EUPM's civile operation, vedrørende den angiveligt uregelmæssige adfærd inden for EUPM. Ombudsmanden kritiserede desuden manglen på en forud fastsat ramme for behandlingen af whistleblowing-sager og for at sikre beskyttelsen af de pågældende personer. I denne forbindelse fremsatte han kritik af den omstændighed, at undersøgelsen i det omhandlede tilfælde blev foretaget på ad hoc-basis.
- 64 For det syvende gør de dokumenter, som indgår i sagsakterne, det ikke muligt at konkludere, at den udvælgelsesprocedure, der var indledt med henblik på at besætte stillingen som *Criminal Justice Expert*, ikke var lykkedes på tidspunktet for vedtagelsen af afgørelsen af 7. april 2010, og at det var i en situation, hvor der ikke var kvalificerede ansøgere til denne stilling, at afgørelsen om sagsøgerens forflyttelse var blevet truffet.
- 65 Det fremgår nemlig af en udateret tabel, som Rådet har fremlagt efter det retsmøde, der blev afholdt i forbindelse med proceduren efter Domstolens første hjemvisning, at én ansøger med italiensk statsborgerskab – blandt de to ansøgere, der ansøgte om stillingen som *Criminal Justice Expert* – var kvalificeret, men blev udelukket med den begrundelse, at en anden ansøger passede bedre til den krævede profil. Det fremgår imidlertid ikke af den nævnte tabel, at der fandtes en anden ansøger, der kunne anses for at være kvalificeret til den pågældende stilling. Rådet har endvidere i sine bemærkninger til den anden appeldom anført, at ingen af de ansøgere, der deltog i udvælgelsesproceduren, passede lige så godt til den pågældende stilling, som sagsøgeren gjorde.

- 66 Desuden angiver EUPM-missionschefens rapport af 23. april 2010 til den øverstbefalende for EUPM's civile operation vedrørende resultatet af forskellige indkaldelser af ansøgninger til EUPM – ud over den omstændighed, at den er udfærdiget efter afgørelsen af 7. april 2010 – blot, at seks stillinger ikke kunne besættes, og at tre var genstand for en forlængelse eller »andre operationelle beslutninger«.
- 67 Under disse omstændigheder kan det i modsætning til, hvad Rådet har gjort gældende i sine skriftlige indlæg, ikke antages, at proceduren ikke var lykkedes, fordi der ikke var nogen kvalificerede ansøgere. Det er på grundlag af oplysningerne i sagsakterne reelt en mere sandsynlig antagelse, at den nævnte procedure ikke lykkedes, fordi det blev besluttet at forflytte sagsøgeren til den pågældende stilling.
- 68 De omstændigheder, som Rådet har gjort gældende, nemlig at stillingen som *Criminal Justice Expert* ikke var den, som de to ansøgere hertil foretrak, og at de blev udvalgt til andre stillinger ved EUPM i overensstemmelse med deres præferencer, kan ikke godtgøre, at udvælgelsesproceduren til den nævnte stilling ikke længere var igangværende på tidspunktet for vedtagelsen af afgørelsen af 7. april 2010. Selv om det ikke på grundlag af de dokumenter, der indgår i sagsakterne, kan benægtes, at de to omhandlede ansøgere ikke valgte stillingen som *Criminal Justice Expert* som deres første prioritet, er det i mangel af beviser til støtte for en sådan konstatering ikke godtgjort, at der blev truffet afgørelse om ansættelse af de nævnte ansøgere i andre stillinger, inden afgørelsen af 7. april 2010 blev truffet. Hvad i øvrigt og under alle omstændigheder angår den ansøger, der blev vurderet at være kvalificeret til stillingen som *Criminal Justice Expert*, burde dennes personlige præferencer ikke have været afgørende for konklusionen om, at der på tidspunktet for sagsøgerens forflyttelse ikke fandtes nogen egnet ansøger til den nævnte stilling.
- 69 Rådet har i øvrigt i retsmødet medgivet, at udvælgelsesproceduren til stillingen som *Criminal Justice Expert* ikke var afsluttet på det tidspunkt, hvor afgørelsen om sagsøgerens forflyttelse til Banja Luka blev truffet. For så vidt som Rådet har gjort gældende, at ansøgningerne til den nævnte stilling allerede var kendt den 7. april 2010, fordi fristen for indgivelsen heraf var den 23. marts 2010, er det tilstrækkeligt at fastslå, at det ikke fremgår af sagsakterne, at disse oplysninger var blevet bragt til EUPM-missionschefens kendskab, før denne traf afgørelsen af 7. april 2010.
- 70 Der kan ganske vist være tilfælde, hvor det er nødvendigt at forflytte en ansat til en anden stilling inden afslutningen af en udvælgelsesprocedure. Rådet har imidlertid ikke fremlagt oplysninger, der gør det muligt at forstå grundene til, at EUPM-missionschefen handlede således i den foreliggende sag. Indkaldelsen af ansøgninger til stillingen som *Criminal Justice Expert* blev desuden kun sendt til medlemsstaterne lidt mere end en måned før datoen for den pågældende afgørelse om forflyttelse, dvs. den 2. marts 2010, med en frist for indgivelse af ansøgninger, der var fastsat til den 23. marts 2010. Det fremgår i øvrigt ikke af sagsakterne, at udvælgelsesproceduren var blevet annulleret, inden afgørelsen af 7. april 2010 blev vedtaget.
- 71 I det foreliggende tilfælde burde EUPM-missionschefen derfor have afventet det formelle resultat af den udvælgelsesprocedure, der var indledt med henblik på besættelse af stillingen som *Criminal Justice Expert*, inden han i givet fald vedtog afgørelsen af 7. april 2010.
- 72 For det ottende underbygges sagsøgerens påstand om, at EUPM-missionschefen ville have truffet afgørelse om at forflytte hende til en hvilken som helst anden stilling ved EUPM, i det mindste indirekte, af indholdet af en udveksling af e-mails med direktøren for EUPM's Policy-enhed, som var sagsøgerens overordnede, og chefen for det regionale kontor i Banja Luka. Det fremgår nemlig af den nævnte direktørs svar på sagsøgerens e-mail af 7. april 2010, at de ledige stillinger i Bosnien-Hercegovina med henblik på forflyttelsen var i Banja Luka, Mostar og Tuzla. Det fremgår desuden af svaret fra chefen for det regionale kontor i Banja Luka på sagsøgerens e-mail af 8. april 2010, at han ikke havde anmodet om bistand fra en anden anklager, og at han ikke havde akut behov for, at sagsøgeren kom til i Banja Luka.

- 73 For det niende skal det fastslås, at forflyttelsen af sagsøgeren til Banja Luka skete mod hendes vilje. Desuden fremgår det ikke af sagens akter, at sagsøgeren fik lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger inden vedtagelsen af afgørelsen af 7. april 2010.
- 74 For det tiende bemærkes, at selv om sagsøgerens forflyttelse fra Sarajevo til Banja Luka hverken ændrede hendes administrative status eller udbetaling af løn og godtgørelser, forholder det sig ikke desto mindre således, at denne forflyttelse til et andet sted, der blev besluttet den 7. april 2010, formelt trådte i kraft fra den 19. april 2010 og faktisk fra den 26. april 2010, og dermed inden for kort tid, som i øvrigt indebar en ændring af de opgaver, der skulle udføres, og uden at denne afgørelse var ledsaget af detaljerede forklaringer, måtte opfattes som en sanktion af sagsøgeren.
- 75 Dette indtryk må hos sagsøgeren være blevet forstærket yderligere, henset til den omstændighed, at den stilling, som hun blev forflyttet til, svarede til en forflyttelse fra en »senior« stilling til en »ikke-senior« stilling. I modsætning til, hvad Rådet har gjort gældende, fremgår det af sagsakterne, at der inden for EUPM fandtes stillinger på flere niveauer, herunder dels stillinger, der blev betegnet som »senior« såsom »*Senior Legal Advisor/Legal Counsel*«, »*Senior Criminal Justice Expert*« eller »*Senior Economic Crime Expert*«, dels stillinger svarende til et lavere niveau og med mindre ansvar – navnlig med hensyn til forvaltning og koordinering – såsom »*Criminal Justice Expert*« eller »*Economic Crime Expert*«. Det følger heraf, at sagsøgeren rent faktisk kunne opfatte sin forflyttelse fra stillingen som *Senior Legal Advisor/Legal Counsel* ved EUPM's hovedkvarter i Sarajevo – som sagsøgeren specifikt ansøgte om på det tidspunkt, hvor hun også i Sarajevo gjorde tjeneste som *Criminal Justice Unit Adviser* – til stillingen som *Criminal Justice Adviser – Prosecutor* ved EUPM's regionale kontor i Banja Luka som en forflyttelse til en lavere stilling, der var mindre fagligt interessant for hende, og dermed som en sanktion.
- 76 Det bemærkes endvidere, at enhver tjenestemand, som – selv før ikrafttrædelsen af vedtægtens artikel 22a – tog initiativ til at advare sin overordnede om, at vedkommende havde kendskab til, at der forekom uregelmæssigheder eller overtrædelser af lovbestemte forpligtelser, som kunne skade Unionens finansielle interesser, ville være berettiget til at nyde godt af beskyttelse fra den institution, hvori vedkommende arbejdede, mod enhver form for gengældelseshandlinger som følge af denne afsløring og mod at blive udsat for skade af denne institution, forudsat at tjenestemanden har handlet i god tro (dom af 4.4.2019, Rodriguez Prieto mod Kommissionen, T-61/18, EU:T:2019:217, præmis 71). Det kan ikke være anderledes med hensyn til et medlem af EUPM's personale, såsom sagsøgeren, i forhold til hvilken disse principper finder anvendelse mutatis mutandis (jf. den retspraksis, der er nævnt i præmis 44 ovenfor).
- 77 Under disse omstændigheder gør de ovennævnte forhold, deres kronologi og den sammenhæng, hvori de indgår, det muligt at fastslå, at den afgørende begrundelse for vedtagelsen af de anfægtede afgørelser ikke var tjenestens interesse, der bestod i behovet for at råde over sagsøgerens tjenester i Banja Luka i stillingen som *Criminal Justice Adviser – Prosecutor*, men den omstændighed, at sagsøgeren sammen med A påtalte den angiveligt uregelmæssige adfærd i forbindelse med forvaltningen af EUPM. Det må derfor fastslås, at de anfægtede afgørelser er behæftet med magtfordrejning med den begrundelse, at de er truffet for at forfølge andre – ikke-legitime – formål end dem, der er angivet, og at EUPM-missionschefen under udøvelsen af sine beføjelser forfulgte et andet formål end det, hvortil hans beføjelser blev givet.
- 78 Den af Rådet påberåbte omstændighed, at den undersøgelse, der blev foretaget efter afgørelse fra direktøren for den civile kapacitet til planlægning og gennemførelse efter en skrivelse fra A (jf. præmis 63 ovenfor), ikke gjorde det muligt af påvise nogen uregelmæssig adfærd, kan ikke afkræfte konklusionen i præmis 77 ovenfor. Resultatet af denne undersøgelse er nemlig uden betydning for spørgsmålet om, hvorvidt forflyttelsen af sagsøgeren var forbundet med skrivelsen af 17. marts 2010 og havde karakter af en sanktion som følge af, at hun havde påtalt angiveligt uregelmæssig adfærd i forbindelse med forvaltningen af EUPM. I øvrigt har Rådet på intet tidspunkt gjort gældende, at sagsøgeren ikke handlede i god tro ved at fremsende den nævnte skrivelse til sin overordnede.

- 79 For så vidt som Rådet har anført, at sagsøgeren havde erklæret sig villig til at gøre tjeneste i EUPM i en anden stilling end den, der var omfattet af hendes ansøgning til stillingen som *Chief of Legal Office*, er det desuden tilstrækkeligt at bemærke, at en sådan erklæring, som faktisk fremgår af sagsakterne, ikke kan begrunde en forflyttelse, der blev besluttet i forbindelse med en anmeldelse af angiveligt uregelmæssig adfærd inden for EUPM. Den omstændighed, at sagsøgeren kunne have anmodet de italienske myndigheder om at bringe hendes udstationering til ophør, kan heller ikke bekræfte, at forflyttelsen var lovlig. Ud over at en sådan mulighed først forelå efter forflyttelsen, kan den ikke legitimere en forflyttelsesforanstaltning, der har karakter af straf eller endog af misbrug.
- 80 Den af Rådet påberåbte omstændighed, at den stilling som *Chief of Legal Office*, som sagsøgeren var ansat i i Sarajevo, blev omdøbt til *Senior Legal Advisor/Legal Counsel* fra den 1. januar 2010 som følge af omstruktureringen af EUPM, gør det ikke muligt at fastslå, at der ikke længere var behov for sagsøgerens tjenester ved EUPM's hovedkvarter i Sarajevo, eller at de anfægtede afgørelser alene blev vedtaget i tjenestens interesse.
- 81 For så vidt som Rådet i det væsentlige har anført, at de hævdede mundtlige udvekslinger mellem sagsøgeren og EUPM-vicemissionschefen i april 2010, som er nævnt i sagsøgerens bemærkninger af 17. februar 2020, udgør nye faktiske omstændigheder og derfor ikke kan antages til realitetsbehandling, er det i øvrigt tilstrækkeligt at bemærke, at sådanne samtaler i det væsentlige allerede er blevet påberåbt i stævningen.
- 82 Henset til det ovenstående skal anbringendet om magtfordrejning tages til følge. Følgelig skal de anfægtede afgørelser annulleres, uden at det er nødvendigt at tage stilling til de øvrige klagepunkter, der er fremført inden for rammerne af det tredje og det femte anbringende, og til sagsøgerens øvrige anbringender.

Om erstatningspåstanden

Om formaliteten

- 83 Rådet har, uden formelt at rejse en formalitetsindsigelse, i duplikken gjort gældende, at for så vidt angår den påstand om erstatning på 8 000 EUR – som sagsøgeren har nedlagt for første gang i replikken, og som vedrører erstatning for det økonomiske tab, som hun angiveligt har lidt som følge af, at hun på grund af sygeorlov ikke kunne modtage rejsedagpenge – har sagsøgeren hverken anmodet om eller fået tilladelse til at udvide sit søgsmål i denne henseende.
- 84 Det bemærkes i denne forbindelse, at sagsøgeren i henhold til procesreglementets artikel 76, litra e), er forpligtet til at angive sine påstande i stævningen. Principielt er det således alene de påstande, som er nedlagt i stævningen, der kan tages i betragtning, således at prøvelsen af sagens realitet alene kan ske på grundlag af de i stævningen nedlagte påstande (dom af 24.10.2018, Epsilon International mod Kommissionen, T-477/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:714, præmis 45; jf. ligeledes i denne retning dom af 8.7.1965, Krawczynski mod Kommissionen, 83/63, EU:C:1965:70, s. 785, og af 25.9.1979, Kommissionen mod Frankrig, 232/78, EU:C:1979:215, præmis 3).
- 85 I henhold til procesreglementets artikel 84, stk. 1, kan nye anbringender fremsættes på betingelse af, at de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne. Det fremgår af retspraksis, at denne betingelse så meget desto mere gælder for enhver ændring af påstandene, og at det i mangel af retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingernes skriftlige del, kun er de påstande, der er nedlagt i stævningen, der kan tages i betragtning (dom af 13.9.2013, Berliner Institut für Vergleichende Sozialforschung mod Kommissionen, T-73/08, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:433, præmis 43, og af 24.10.2018, Epsilon International mod Kommissionen, T-477/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:714, præmis 46).

- 86 Endvidere følger det af fast retspraksis, at et anbringende, som udgør en uddybning af et anbringende, der tidligere direkte eller indirekte er fremsat i stævningen, og som har en nær sammenhæng med dette, realitetsbehandles (jf. dom af 8.11.2018, »Pro NGO!« mod Kommissionen, T-454/17, EU:T:2018:755, præmis 70 og den deri nævnte retspraksis).
- 87 Således som Rådet har gjort gældende, er det i den foreliggende sag ganske vist korrekt, at den omhandlede erstatningspåstand ikke er blevet nedlagt i stævningen. Det økonomiske tab, som sagsøgeren angiveligt har lidt, indgår imidlertid i en faktisk sammenhæng, der er indtrådt efter anlæggelsen af søgsmålet, dvs. den 16. juni 2010, samtidig med at det ifølge sagsøgeren er forbundet med den psykiske chikane, som hun angiveligt var udsat for inden for EUPM, og som er gjort gældende i stævningen. Sagsøgeren har for det første henvist til lægeerklæringer, som er udstedt efter tidspunktet for anlæggelsen af søgsmålet, med henblik på at godtgøre, at hun var sygemeldt fra august 2010 og indtil udløbet af sin udstationering ved EUPM, og at denne sygemelding skulle tilskrives de tilfælde af psykisk chikane, som sagsøgeren angiveligt blev udsat for inden for EUPM. For det andet har sagsøgeren støttet sig på e-mails fra februar og marts 2011 med henblik på at godtgøre, at hun ikke kunne modtage en del af rejsedagpengene for 2010 på grund af hendes fravær fra arbejdet i forbindelse med sygemeldingen. Disse omstændigheder er kommet frem under den skriftlige forhandling i sag T-271/10 mellem indgivelsen af stævningen og replikken og er blevet påberåbt af sagsøgeren i replikken, hvori den omhandlede erstatningspåstand ligeledes er blevet fremsat.
- 88 Under disse omstændigheder ville det være i strid med retsplejehensyn og procesøkonomiske hensyn at forpligte sagsøgeren til at anlægge en ny sag for så vidt angår påstanden om erstatning for den økonomiske skade, som hun angiveligt har lidt som følge af den angivelige psykiske chikane. Følgelig kan denne påstand antages til realitetsbehandling.
- 89 For så vidt som Rådet har anført, at visse omstændigheder, der er nævnt i sagsøgerens bemærkninger til den anden appeldom, er nye og derfor ikke kan antages til realitetsbehandling, skal det endvidere bemærkes, at sagsøgeren i det af Rådet nævnte punkt i det væsentlige har fremsat et argument vedrørende en kendelse afsagt af en italiensk domstol den 21. januar 2020 og søger at godtgøre, at de anfægtede afgørelser i det væsentlige har forårsaget en ikke-økonomisk skade på hendes faglige omdømme. Sagsøgeren har med henblik herpå fremlagt den pågældende kendelse, der som følge af sagsøgerens søgsmål anordner retsforfølgning af ophavsmanden til en artikel, som blev offentliggjort i april 2011. Sagsøgeren har ligeledes fremlagt den nævnte artikel, som ifølge sagsøgeren vedrører de faktiske omstændigheder i nærværende sag og krænker hendes ære.
- 90 Ifølge procesreglementets artikel 85, stk. 3, kan hovedparterne i undtagelsestilfælde fremlægge eller anføre beviser, inden retsforhandlingernes mundtlige del er afsluttet, eller inden Rettens beslutning om at træffe afgørelse, uden at retsforhandlingerne omfatter en mundtlig del, forudsat at den forsinkede påberåbelse af beviserne begrundes. Disse principper finder anvendelse i forbindelse med behandlingen af denne sag efter ophævelse og hjemvisning, eftersom denne udgør en delvis forlængelse af den samme tvist, der blev indledt med indgivelsen af stævningen (jf. i denne retning dom af 13.12.2018, Kakol mod Kommissionen, T-641/16 RENV og T-137/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:958, præmis 70).
- 91 I det foreliggende tilfælde er det ubestridt, at den kendelse, som sagsøgeren har fremlagt som bilag til sine bemærkninger af 17. februar 2020, ikke kunne fremlægges tidligere, for så vidt som denne kendelse blev afsagt i januar 2020. Henset til den nylige afsigelse af kendelsen kan den antages til realitetsbehandling (jf. i denne retning dom af 23.4.2018, Verein Deutsche Sprache mod Kommissionen, T-468/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:207, præmis 20).
- 92 Hvad derimod angår den i april 2011 offentliggjorte artikel har sagsøgeren ikke påberåbt sig særlige omstændigheder, der kan begrunde artiklens fremlæggelse som bilag til sagsøgerens bemærkninger til den anden appeldom, og dermed flere år efter offentliggørelsen af den nævnte artikel. Under disse omstændigheder må dette bevis afvises.

Om realiteten

- 93 Sagsøgeren har gjort gældende, at EUPM's ulovlige adfærd har forvoldt hende skade. For det første har sagsøgeren lidt et ikke-økonomisk tab, der er forårsaget af den skade, der som følge af sagsøgerens forflyttelse og »degradering« blev påført hendes helbred, integritet, værdighed og faglige omdømme. For det andet har sagsøgeren lidt et ikke-økonomisk tab som følge af den psykiske chikane, som hun blev udsat for inden for EUPM. Hun har i denne forbindelse påberåbt sig den skade, der blev påført hendes helbred. Sagsøgeren mener, at erstatningens størrelse skal fastsættes efter ret og billighed og beløber sig til 30 000 EUR. Hun har præciseret, at tilkendelse af skadeserstatning er den eneste måde, hvorpå ulovligheden af de anfægtede afgørelser kan afhjælpes. Hun har endvidere i replikken nedlagt påstand om erstatning for det tab, hun har lidt som følge af, at hun på grund af sygdomsmedlingen ikke kunne modtage rejsedagpenge. Tabet beløber sig til 8 000 EUR.
- 94 Rådet har anført, at stævningen ikke indeholder nogen faktiske oplysninger vedrørende en skade på sagsøgerens integritet. Hvad angår spørgsmålet, om der foreligger en skade på sagsøgerens helbred, har Rådet anført, at hun ikke har godtgjort, at der foreligger en årsagsforbindelse mellem hendes forflyttelse og hendes helbredstilstand. Rådet har endvidere anført, at sagsøgeren i replikken har fremlagt nye oplysninger, der er støttet på begivenheder, der fandt sted efter hendes forflyttelse, og som derfor ikke kan tjene til at godtgøre den nødvendige årsagsforbindelse med de anfægtede afgørelser. Hvad angår påstanden om erstatning på 8 000 EUR har Rådet anført, at sagsøgeren ikke har godtgjort en direkte og sikker årsagsforbindelse mellem det omhandlede tab og afgørelsen om forflyttelse. Rådet har tilføjet, at størrelsen af rejsedagpengebeløbet ikke ændrede sig, da sagsøgeren blev forflyttet til Banja Luka. Rådet har i øvrigt bestridt, at den manglende effektive virkning af en eventuel annullation af de anfægtede afgørelser medfører ret til erstatning for et yderligere tab.
- 95 Det skal indledningsvis bemærkes, at sagsøgerens erstatningspåstand hviler på ordningen om Unionens ansvar uden for kontraktforhold som følge af dens organers angiveligt ulovlige adfærd.
- 96 Ifølge Domstolens faste praksis forudsætter Unionens ansvar uden for kontraktforhold, som omhandlet i artikel 340, stk. 2, TEUF, at en række betingelser er opfyldt, nemlig at der foreligger en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en EU-retlig regel, som har til formål at tillægge borgerne rettigheder, at der foreligger et virkeligt tab, og at der er en årsagsforbindelse mellem tilsidesættelsen af den forpligtelse, der påhviler den, som har udstedt retsakten, og de skadelidtes tab (jf. dom af 10.9.2019, HTTS mod Rådet, C-123/18 P, EU:C:2019:694, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).
- 97 Hvad for det første angår sagsøgerens påstand om erstatning for den ikke-økonomiske skade, som hendes forflyttelse forvoldte, bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at når erstatningspåstanden er støttet på den annullerede retsakts ulovlighed, udgør en afgørelse fra Retten om annullation i sig selv en passende og i princippet tilstrækkelig erstatning af hele den ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt (jf. dom af 18.9.2015, Wahlström mod Frontex, T-653/13 P, EU:T:2015:652, præmis 82 og den deri nævnte retspraksis).
- 98 Annullation af en retsakt kan imidlertid ikke, når den ikke har nogen praktisk virkning, i sig selv udgøre en passende og tilstrækkelig erstatning af enhver ikke-økonomisk skade, der er forårsaget af den annullerede retsakt (dom af 18.9.2015, Wahlström mod Frontex, T-653/13 P, EU:T:2015:652, præmis 83).
- 99 Da sagsøgerens udstationering i den foreliggende sag imidlertid blev afsluttet i slutningen af 2010, og EUPM's mandat udløb i 2012, vil annullationen af de anfægtede afgørelser savne enhver praktisk virkning og vil ikke udgøre en passende og tilstrækkelig erstatning for den ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt.

- 100 Det skal derfor afgøres, om de anfægtede afgørelses ulovlighed, som fastslået i præmis 48-82 ovenfor, svarer til en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en retsregel, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder, og om sagsøgeren har godtgjort, at der foreligger en skade i forbindelse med denne ulovlighed.
- 101 Hvad angår betingelsen om, at der skal foreligge en ulovlig adfærd, bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at konstateringen af en retsakts manglende lovlighed, hvor beklagelig denne end er, ikke er tilstrækkelig til at anse betingelsen for Unionens erstatningsansvar om, at den adfærd, der er lagt institutionerne til last, skal være retsstridig, for at være opfyldt (jf. dom af 25.11.2014, *Safa Nicu Sepahan mod Rådet*, T-384/11, EU:T:2014:986, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis). Denne betingelse kræver, at der foreligger en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en retsregel, som har til formål at tillægge borgerne rettigheder. Der foreligger en sådan tilsidesættelse, når tilsidesættelsen indebærer, at den omhandlede institution åbenbart og alvorligt har overskredet grænserne for sine skønsbeføjelser, idet de forhold, der i denne forbindelse kan tages i betragtning, bl.a. er, såvel hvor klar og præcis den tilsidesatte bestemmelse er, som hvor vidt et skøn den tilsidesatte bestemmelse overlader EU-myndigheden (jf. dom af 30.5.2017, *Safa Nicu Sepahan mod Rådet*, C-45/15 P, EU:C:2017:402, præmis 29 og 30 og den deri nævnte retspraksis).
- 102 I den foreliggende sag er det godtgjort, at de anfægtede afgørelser er behæftet med magtfordrejning med den begrundelse, at de blev truffet for at forfølge andre – ikke-legitime – formål end dem, der er angivet, nemlig med henblik på at straffe sagsøgeren for med en af sine kolleger at have påtalt angiveligt uregelmæssig adfærd i forbindelse med forvaltningen af EUPM.
- 103 En sådan ulovlighed begået i en sammenhæng, hvor EU-institutionerne har et vidt skøn, og hvor den kontrol, som Retten udøver, er begrænset (jf. præmis 43 og 49 ovenfor), skal anses for at være særligt alvorlig og for at udgøre en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse, der kan indebære, at Unionen ifalder ansvar.
- 104 Under alle omstændigheder er konstateringen af en ulovlighed i den foreliggende sag i sig selv tilstrækkelig til, at den første af de tre betingelser for, at Unionen kan ifalde ansvar for skader forvoldt en udstationeret national medarbejder, kan anses for opfyldt.
- 105 Tvister inden for personaleretsområdet, der vedrører artikel 270 TEUF og vedtægtens artikel 90 og 91, herunder tvister, der omhandler erstatning for den skade, som en tjenestemand eller en øvrig ansat har lidt, er nemlig underlagt særlige regler i forhold til de regler, der følger af de generelle principper om Unionens erstatningsansvar uden for rammerne af artikel 268 TEUF og artikel 340, stk. 2, TEUF. Det følger bl.a. af vedtægten, at en tjenestemand eller en ansat i Unionen i modsætning til enhver anden borger er bundet til den institution, som vedkommende tilhører, af en ansættelsesretlig forbindelse, som indebærer en ligevægt af specifikke gensidige rettigheder og pligter, som afspejles i institutionens eller organets omsorgspligt i forhold til den pågældende (jf. dom af 16.12.2010, *Kommissionen mod Petrilli*, T-143/09 P, EU:T:2010:531, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis). Det følger heraf, at det er tilstrækkeligt, at det fastslås, at der foreligger en ulovlighed, for at den første af de tre betingelse for, at Unionen kan ifalde ansvar for de skader, som dens nuværende og tidligere ansatte har lidt som følge af en tilsidesættelse af de EU-retlige regler vedrørende tjenestemænd, kan anses for opfyldt (dom af 12.7.2011, *Kommissionen mod Q*, T-80/09 P, EU:T:2011:347, præmis 45). Af de grunde, der er anført i præmis 44 ovenfor, finder disse principper anvendelse *mutatis mutandis* i et tilfælde som det foreliggende.
- 106 Det følger heraf, at det i anden række skal undersøges, om den konstaterede ulovlighed har forvoldt sagsøgeren en faktisk og reel ikke-økonomisk skade, og i denne henseende samtidig sikres, at denne skade er den direkte følge af denne ulovlighed (jf. i denne retning dom af 4.4.2017, *Ombudsmanden mod Staelen*, C-337/15 P, EU:C:2017:256, præmis 127 og den deri nævnte retspraksis). Det skal i denne forbindelse præciseres, at selv om fremlæggelsen af et bevis ikke nødvendigvis anses for en betingelse for anerkendelse af et ikke-økonomisk tab, påhviler det i det mindste sagsøgeren at

godtgøre, at den adfærd, som den pågældende institution lægges til last, kunne påføre vedkommende et sådant tab (dom af 16.7.2009, SELEX Sistemi Integrati mod Kommissionen, C-481/07 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2009:461, præmis 38).

- 107 Sagsøgeren har gjort gældende, at hun har lidt en ikke-økonomisk skade, der af hendes forflyttelse blev forårsaget på hendes helbred, integritet, værdighed og faglige omdømme. Hun har ligeledes påberåbt sig følelsen af uretfærdighed og angst som følge af nødvendigheden af at gå rettens vej for at opnå anerkendelse af sine rettigheder. Sagsøgeren har endvidere anført, at hendes forflyttelse og »degradering« var en direkte følge af hendes anmeldelse af angivelige whistleblowing-sager inden for EUPM.
- 108 Det skal i denne forbindelse fastslås, at en forflyttelse fra en »senior«-stilling til en »ikke-senior«-stilling i forbindelse med anmeldelse af angivelige whistleblowing-sager, og som er fundet ulovlig med den begrundelse, at den er behæftet med magtfordrejning, hos den berørte bl.a. kan fremkalde følelser af krænkelse af integriteten og værdigheden, af uretfærdighed og angst, hvilket medfører en ikke-økonomisk skade, der giver anledning til erstatning. En sådan skade har desuden en direkte forbindelse med den ulovlighed, som de anfægtede afgørelser er behæftet med, og denne ulovlighed udgør den afgørende årsag til en sådan skade. Denne konstatering bekræftes i øvrigt af en lægeattest af 23. august 2010, som sagsøgeren har fremlagt, og hvoraf det navnlig fremgår, at hendes forflyttelse og omstændighederne omkring denne har påvirket hendes psykiske helbred.
- 109 Henset til sagens omstændigheder må det derfor fastslås, at tildelingen af et beløb på 30 000 EUR, vurderet efter ret og billighed, udgør en passende erstatning for den ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt som følge af sin forflyttelse til Banja Luka i kraft af de anfægtede afgørelser.
- 110 Hvad for det andet angår sagsøgerens påstand om erstatning for den ikke-økonomiske skade, der følger af den psykiske chikane, har hun ud over forflyttelse og den »degradering«, der er fastsat i de anfægtede afgørelser, henvist til andre handlinger, der enten blev udført før eller efter de nævnte afgørelser. Sagsøgeren har som indicium for, at hun blev udsat for psykisk chikane forud for de anfægtede afgørelser, anført, at hun blev udelukket fra EUPM's vigtigste aktiviteter under sin udstationering, og som indicier, der ligger efter disse afgørelser, begrænsninger i hendes adgang til at foretage telefonopkald i EUPM's hovedkvarter, en »meget aggressiv« e-mail, hvori hun blev opfordret til at rydde sit kontor, og ubegrundede vanskeligheder med at opnå ferie. I replikken har sagsøgeren henvist til yderligere handlinger, som hun anser for at være psykisk chikane, såsom delvis annullation af en mission, nedsættelse af hendes feriedato, hendes udelukkelse fra koordinationsrådet mellem mænd og kvinder og den manglende forlængelse af hendes hverv som formand for voldgiftsretten.
- 111 Hvis det antages, at vedtagelsen af de anfægtede afgørelser i sig selv kan kvalificeres som psykisk chikane, er det tilstrækkeligt at fastslå, at der allerede er anerkendt sagsøgeren en passende erstatning for den samlede ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt som følge af hendes forflyttelse til Banja Luka i kraft af de anfægtede afgørelser (jf. præmis 97-109 ovenfor). I denne forbindelse er der ligeledes taget hensyn til de nævnte afgørelseres negative virkninger på sagsøgerens mentale sundhed. De øvrige omstændigheder, som sagsøgeren har påberåbt sig, gør det ikke muligt på grundlag af de fremlagte oplysninger at fastslå, at de anfægtede afgørelser indgik i en række tilfælde af psykisk chikane. Under disse omstændigheder kan der ikke tilkendes en yderligere erstatning for den ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt som følge af den psykiske chikane.
- 112 Hvad for det tredje angår påstanden om erstatning for det økonomiske tab på 8 000 EUR, som sagsøgeren angiveligt har lidt som følge af, at hun på grund af sin sygdomsmeddelelse som følge af den psykiske chikane ikke kunne modtage rejsedagpenge, skal det fastslås, at Rådet ikke kan ifalde ansvar uden for kontraktforhold i denne forbindelse.

- 113 De af sagsøgeren fremførte argumenter er nemlig ikke tilstrækkeligt præcise og klare til, at det kan fastslås, at betingelserne for at ifalde ansvar uden for kontraktforhold er opfyldt i den foreliggende sag. Nærmere bestemt gør de beviser, som sagsøgeren har fremlagt, det ikke muligt at fastslå, at der foreligger en årsagsforbindelse mellem den påståede psykiske chikane og de helbredsproblemer, der lå til grund for hendes sygdomsperiode, der varede ved i den periode, hvor hun ikke modtog rejsedagpenge. For så vidt som sagsøgeren har henvist til en lægeerklæring, må det konstateres, at selv om den viser, at der hos sagsøgeren foreligger en »depressiv forstyrrelse« som følge af den psykiske chikane på arbejdspladsen, gør den det imidlertid ikke muligt at fastslå, at den nævnte forstyrrelse skyldes psykisk chikane, eftersom ophavsmanden til attesten med henblik på at fastslå, at der foreligger en sådan chikane, nødvendigvis udelukkende baserede sig på den beskrivelse, som sagsøgeren havde givet vedkommende af sine arbejdsvilkår ved EUPM (jf. i denne retning dom af 17.9.2014, CQ mod Parlamentet, F-12/13, EU:F:2014:214, præmis 127 og den deri nævnte retspraksis). Som det allerede er fastslået i præmis 111 ovenfor, har sagsøgeren desuden ikke bevist, at der foreligger omstændigheder, der kan anses for at afsløre en situation med psykisk chikane. Sagsøgeren har i øvrigt anført, at hun nægtede at underskrive en erklæring om fortsat udøvelse af tjenesten under sin udstationering, hvorved hun gav afkald på at modtage rejsedagpenge, uden at godtgøre, at hun ikke var berettiget til det omhandlede tillæg under sin sygdomsperiode.
- 114 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at erstatningspåstanden skal tages til følge, for så vidt som den vedrører erstatning for den ikke-økonomiske skade, som de anfægtede afgørelser har forårsaget, og i øvrigt forkastes.

Om begæringerne om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse

- 115 Sagsøgeren har anmodet om, at der træffes foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til artikel 64 i Rettens procesreglement af 2. maj 1991. Med disse anmodninger har sagsøgeren ønsket, at en skrivelse, som angiveligt blev sendt af den øverstbefalende for EUPM's civile operation til de italienske myndigheder vedrørende sagsøgerens uberettigede fravær på EUPM, fremlægges, samt tilsigtet, at dokumenter vedrørende EUPM's vaccinationspolitik, der var gældende i november 2009, fremlægges.
- 116 For så vidt som disse begæring ikke indeholder nogen relevante oplysninger, der gør det muligt at vurdere deres relevans for afgørelsen af den foreliggende tvist, skal de forkastes.

Sagsomkostninger

- 117 I henhold til procesreglementets artikel 219 træffer Retten i afgørelser, som denne har truffet efter ophævelse og hjemvisning, afgørelse om sagsomkostningerne, dels for så vidt angår sagens behandling ved Retten, dels for så vidt angår appelsagens behandling ved Domstolen. For så vidt som Domstolen i den anden appeldom ophævede dommen efter hjemvisningen og udsatte afgørelsen om sagsomkostningerne, tilkommer det Retten i denne dom at træffe afgørelse om samtlige omkostninger i forbindelse med sagerne for den, herunder sagen vedrørende anmodningen om foreløbige forholdsregler og sagen efter den første henvisning, samt om omkostningerne i forbindelse med appelsagerne, C-455/14 P og C-413/18 P.
- 118 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 119 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 3, bærer hver part sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter. Retten kan dog, hvis dette efter omstændighederne findes begrundet, beslutte, at en part, ud over at bære sine egne omkostninger, skal betale en del af modpartens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 135, stk. 1, kan

Retten, når det er påkrævet af rimelighedshensyn, beslutte, at en part, der taber sagen, ud over sine egne omkostninger alene skal betale en brøkdel af modpartens omkostninger, eller at parten slet ikke skal afholde disse.

¹²⁰ Henset til samtlige sagens omstændigheder og navnlig til den omstændighed, at Rådet efter flere sager i det væsentlige har tabt sagen, bør det i den foreliggende sag pålægges Rådet at betale de omkostninger, som sagsøgeren og Rådet selv har afholdt i forbindelse med nærværende sag og sagerne T-271/10, T-271/10 R, T-271/10 RENV, C-455/14 P og C-413/18 P. Hvad angår sagsøgerens påstand om, at sagsomkostningerne forhøjes med en rente på 8%, er det tilstrækkeligt at fastslå, at et sådant krav er fremsat for tidligt og i givet fald først kan behandles i forbindelse med sagen om fastsættelse af sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Tredje Afdeling):

- 1) **Afgørelsen af 7. april 2010, der blev underskrevet af personalechefen for Den Europæiske Unions politimission (EUPM), og hvorved H blev forflyttet til stillingen som *Criminal Justice Adviser – Prosecutor* ved det regionale kontor i Banja Luka (Bosnien-Hercegovina), og afgørelse af 30. april 2010, som blev underskrevet af den i artikel 6 i Rådets afgørelse 2009/906/FUSP af 8. december 2009 om EUPM i Bosnien-Hercegovina omhandlede chef for EUPM, der angav den operationelle grund til H's forflyttelse, annulleres.**
- 2) **Rådet for Den Europæiske Union betaler et beløb på 30 000 EUR til H.**
- 3) **I øvrigt frifindes Rådet.**
- 4) **Rådet bærer sine egne omkostninger og betaler de af H afholdte omkostninger i nærværende sag og i sagerne T-271/10, T-271/10 R, T-271/10 RENV, C-455/14 P og C-413/18 P.**

Collins

Kreuschitz

Csehi

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. november 2020.

Underskrifter